

ærede Medlem fra Middeleftart (Monrad), som Rigsdagens Besuldmægtigede. Altsaa, naar den Forudsætning viser sig ikke at slaa til, falder den foreløbige Lov bort. Den er altsaa aldrig Andet end en Nødhjælp til at supplere den ordentlige, Lovgivende Magt efter § 2, aldrig et Middel til at tilintetgjøre den almindelige Lovgivningsmagt, og det har § 25 efter vor Opfattelse aldrig været, og med Hensyn til den almindelige Opfattelse i 1849 tror jeg, at man aldrig vil komme til andet Resultat, end at den var den samme, som vor er nu. Fra 1849 findes der en Udtalelse af Ordføreren, Side 3275 i den grundlovgivende Rigsforsamlings Forhandlinger, hvor han omtaler de foreløbige Love, og efter en længere Omtale af, hvorledes man kunde bøde paa forskellige Mangler i Forfatningen, omhandler den de provisoriske Love og paaviser, at de ikke vilde være i Strid med Grundloven, selv om de gik ud paa at ordne et Forhold, der efter Grundloven skal ordnes ved Lov, og saa søies der til: „Nun maa den provisoriske Lovgivnings Myndigheds Anvendelse finde sin Retfærdiggjørelse for den Rigsdag, som derefter træder sammen, og finder den ikke denne Retfærdiggjørelse, saa er den grundlovsstridig, saa er Forudsætningen bristet.“ Den samme Betragtning gjentager Ordføreren et andet Sted under disse Forhandlinger. Den kommer nemlig frem igjen overfor de Ytringer, der bleve fremsatte af Tscherning, som bleve oplæste for lidt siden af et æret Medlem, og som jeg derfor ikke skal oplæse igjen, thi det er ingen Nytte til at fylde Tidenden med at gjentage dem. Overfor disse Ytringer, som gaa ud paa, at foreløbige Love kun kunne udstedes under Forudsætning af og Forventning om, at de ville blive tiltraadte af Folkethingets Majoritet, udtalte Grundlovsudvalgets Ordfører, at han fuldstændig tiltraadte dem; de ere altsaa ikke blot Tschernings Udtalelser, men ogsaa Ordføreren. Det er altsaa heraf klart, at Opfattelsen med Hensyn til foreløbige Loves Berettigelse og Retsvirkning, saa længe de bestaa, afhænger af, at de ere i fuldstændig Overensstemmelse med de Anstuelser, der gjøres gjældende her fra Thingets Side, og det er ogsaa en Selvsølge, at det maa være Tilfældet, thi det vilde være en Absurditet at have en Paragraf, der indeholder Bestemmelse om foreløbige Love, og som skulde forstås saaledes, at den fuldstændig ophævede Hovedparagrafen i Grundloven; saa vilde jo Grundloven være en Absurditet, en Taabelighed. Den Forstaaelse, som er gjort gjældende fra anden Side, tror jeg altsaa ikke, at der er Tale om at kunne

hævede eller blot forsvare fra et juridisk Standpunkt; jeg tror, at alle Jurister i Norden ville være enige om, at en Fortolkning af § 25 af en saadan Natur, at man derigjennem gjorde det afhængigt af Kongemagtens Forgodtbefindende, om den vil regjere med Grundloven eller ikke, er en absurd Fortolkning, der ingen Betydning vil have, men derpaa skal jeg ikke komme nærmere ind. Jeg ønsker kun at høre Regjeringens Opfattelse af § 25 nærmere belyst, navnlig dens Forhold til denne Paragraf, som det er klart at Regjeringen i Nar har stæft sig rig Erfaring om, idet al dens Virksomhed til Skyende og Sidst bliver begrundet derpaa. — Men naar jeg nu undersøger, hvorledes det forholder sig med Ministeriets Praxis, først med Hensyn til Indholdet af foreløbige Love, kommer jeg til det Resultat, at Indholdet af en foreløbig Lov mener Ministeren kan være, som han selv synes uden nogetsomhelst Hensyn til, om det kan siges at være af det Indhold, Rigsdagen vilde have ønsket, ja, ikke blot det, men ogsaa uden Hensyn til, om han nogeninde kan vente Indholdet billiget fra Rigsdagens Side. Jeg tror, at det i saa Henseende er fuldstændig tilstrækkeligt at henvise til den foreløbige Finantslov, til de foreløbige Love om Pressefriheden og Gendarmerne og Skydeveselserne, og at der ikke behøves nogen Diskussion derom, thi det er efter disse Love aldeles klart, at det er Ministerens Mening, at han har Lov til efter § 25 at udstede foreløbige Love af det Indhold, han selv vil, selv om de gaa stik imod Rigsdagens Mening, fort sagt, at han kan gjøre Alt og optage Alt deri. Med Hensyn til Tidspunktet staar der ganske vist den Indskrænkning, at Rigsdagen maa ikke være samlet, men med Hensyn dertil er det jo for det Første givet, at Rigsdagen kan hjemsendes, ikke for at udstede de provisoriske Love, men saa at man kan udstede provisoriske Love. Sa, Forskjel er der, juridisk vistnok af en vis Finhed, men for den almindelige Bevisstthed tror jeg ikke, at det gjør stor Forskjel med Hensyn til det, jeg her vil have draget frem, om Forholdet med Hensyn til Regjeringens Konstitutionalisme eller Spørgsmaalet om, hvorvidt vi regjeres konstitutionelt eller absolutistisk. Med Hensyn til det Spørgsmaal er det ganske ligegyldigt, om man hjemsender en Rigsdag for at udstede eller saa at man kan udstede en provisorisk Lov, naar man blot er paa det Rene med, at man vil have en provisorisk Lov, naar Rigsdagen er hjemendt. — Dernæst kommer Spørgsmaalet med Hensyn til Varigheden, thi det er afgjort, at dersom en saadan provisorisk Lov ikke gjælder